

når en almindelig borger her i København eller en borger ude fra provinsen står over for denne monumentale bygning, reagerer den pågældende rent spontant, således at han synes, det umuligt kan være rigtigt, at den skal rives ned sten for sten af hensyn til en gadeudvidelse på nogle meter. Problemet må dog kunne løses på en anden måde, siger han.“

Ordføreren sluttede sin motivering for forslaget således:

„Må jeg slutte med at sige, at hele denne sags forløb med stor styrke har rejst et spørgsmål med videre sigte. Jeg har ikke i dag rettet noget angreb på den minister, der bevilgede dette tilskud af vejfonden, og jeg agter heller ikke at gøre det; men selve dette, at en sådan bevilling gives alene i kraft af en generel bemyndigelse til en minister — oven i købet skønt ministeren ikke fandt en sådan disposition forstandig — må nødvendigvis få konsekvenser med hensyn til den gældende ordning vedrørende vejfonden.

Jeg har forstået det således, at den daværende minister er blevet tilskyndet til at bevilge tilskuddet af det forhold, at der *bag andragendet stod en enstemmig kommunalbestyrelse*. Det er en overordentlig farlig tankegang. I mange tilfælde vil det jo ikke være vanskeligt at samle enstemmighed i en kommunalbestyrelse om at modtage 85 pct. af udgifterne til en eller anden foranstaltning; men at imødekomme noget sådant har ikke noget med respekt for det kommunale selvstyre at gøre. Her er det netop *ministerens opgave at afveje de kommunale særinteresser mod samfundsinteresserne*, men der er altså ikke sikkerhed for, at dette sker under den gældende ordning, og det radikale venstre forbeholder sig derfor at rejse *spørgsmålet om en vis begrænsning i de bemyndigelser, der er givet trafikministeren på dette område*, så at der nås frem til en for statens bevillingsmyndighed mere betryggende ordning.“

Ministeren for offentlige arbejder tog ved l. behandling afstand fra forslaget i den skikkelse det havde ved fremsættelsen. Han ønskede ikke at tage noget initiativ i sagen.

Ordføreren havde været inde på, om denne sag kunne give anledning til en vis begrænsning i de bemyndigelser, der er givet trafikministeren på vejfondsområdet. „Nu kunne man“ — udtalte ministeren herom — „måske synes, at det mest nærliggende spørgsmål at rejse var, om ikke ministeren eller dog staten skulle have større bemyndigelse over for kommunerne på dette område. For det er jo således, at med hensyn til det, der er kernepunktet i kritikken: om det er nødvendigt for gennemførelsen af H. C. Andersens Boulevard at nedrive kreditforeningen, da er det jo i virkeligheden et spørgsmål om at øve større indflydelse, ikke på ministeren, men på Københavns kommunalbestyrelses bedømmelse af sagen.

Det ærede medlem rejser nu i stedet det spørgsmål, om trafikministerens beføjelser er for vide, og dette kan naturligtvis disku-